

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3867/2560

นางปรียา จารุตุล โจทก์ กรมสรรพากร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ระฎาการ มาตรา 40, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528  
มาตรา 9

## ย่อ / หลักกฎหมาย

วันที่ 4 กรกฎาคม 2549 โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษี (ค.10) วันที่ 2 สิงหาคม 2549 จำเลยแจ้งว่า โจทก์ยื่นคำร้องเกิน 3 ปี จึงไม่อนุมัติให้คืนภาษี วันที่ 17 สิงหาคม 2549 โจทก์อุทธรณ์คำสั่ง วันที่ 21 เมษายน 2551 จำเลยแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า กรณีของโจทก์ไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ บุคคลธรรมดาและโจทก์ต้องยื่นคำร้องขอคืนภายใน 3 ปี ต่อมาวันที่ 7 พฤษภาคม 2554 โจทก์มีหนังสือขอให้ทบทุนคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากร วันที่ 8 มีนาคม 2556 จำเลยมีหนังสือแจ้งว่า โจทก์ยื่นคำร้องเกิน 3 ปี คำสั่งแจ้งไม่คืนเงินภาษีอากรชอบแล้ว การปฏิบัติของจำเลยต่อการที่โจทก์มีหนังสือขอให้จำเลยทบทุนคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากรเช่นนี้ มีลักษณะที่พอให้เข้าใจได้ว่า จำเลยรับพิจารณาคำร้องขอทบทุนหรือขอให้พิจารณาใหม่ของโจทก์ โดยไม่ปรากฏชัดว่าโจทก์รู้ถึงเหตุที่อาจขอให้พิจารณาใหม่ แล้วยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ต่อจำเลยเกินกว่า 90 วัน จากนั้นจำเลยก็มีคำตอบแจ้งแก่โจทก์ตามหนังสือที่ กค 0707 (ธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2558 อันถือเป็นคำสั่งทางปกครองเช่นกัน โดยตามหนังสือของจำเลยฉบับนี้ก็มีข้อความระบุว่า ถ้าหากประสงค์จะฟ้องโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลภายใน 90 วัน นับแต่ได้รับแจ้งคำสั่งหรือทราบคำสั่ง และโจทก์ก็ยื่นฟ้องคดีนี้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว โดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของจำเลยตามหนังสือแจ้งแก่โจทก์ฉบับนี้ โดยระบุในคำขอท้ายฟ้องว่าขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งไม่คืนภาษีแก่โจทก์และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ กค 0707 (ธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2556 ซึ่งเป็นคำสั่งของจำเลยคนละคำสั่งกับที่จำเลยแจ้งตอบอุทธรณ์ของโจทก์ในครั้งแรกเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2551 ทั้งนี้ โดยโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรไว้ก่อนแล้ว ถือได้ว่าโจทก์ได้ปฏิบัติตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 9 ประกอบมาตรา 7 (3) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งไม่คืนภาษี และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ กค 0707/(ธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2556 ให้จำเลยคืนเงินภาษี 2,807,905.95 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยคืนเงินภาษีอากรจำนวน 1,549,289.02 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน นับตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2549 เป็นต้นไปจนถึงวันที่จำเลยลงในหนังสือแจ้งคำสั่งคืนเงินให้แก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยต้องไม่เกิน 1,549,289.02 บาท และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 7,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังยุติตามที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันว่า โจทก์เข้าทำงานเป็นพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2509 และโจทก์เข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย

ซึ่งจดทะเบียนเป็นกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายตั้งแต่เริ่มเข้าทำงานตามหนังสือรับรองเข้าเป็นสมาชิกกองทุน ธนาคารแห่งประเทศไทยมีคำสั่ง ที่ 553/2554 เรื่อง พักงานออกจากงานโดยความเห็นชอบร่วมกันตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยการออกจากงานโดยความเห็นชอบร่วมกัน พ.ศ.2544 ซึ่งโจทก์เข้าร่วมโครงการดังกล่าว มีผลให้โจทก์ออกจากการเป็นพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2545 ในขณะที่โจทก์อายุ 59 ปี มีระยะเวลาทำงาน 35 ปี และเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนเป็นกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายแล้ว เป็นเวลา 35 ปี โจทก์ได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย 10,970,886.63 บาท ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ 1,549,289.02 บาท ได้รับเงินจากธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นเงินเดือนค่าจ้าง 3,944,729.03 บาท ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ 885,087.75 บาท เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2546 โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปีภาษี 2545 วันที่ 4 กรกฎาคม 2549 โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษี (ค.10) จำนวน 1,955,066.06 บาท ต่อมาสำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 14 มีหนังสือที่ กค 0711.03/กค/028803 ลงวันที่ 2 สิงหาคม 2549 แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า ไม่อนุมัติให้คืนภาษี วันที่ 17 สิงหาคม 2549 โจทก์อุทธรณ์คำสั่งไม่คืนเงินภาษีจากนั้นวันที่ 21 เมษายน 2551 เจ้าพนักงานของจำเลยพิจารณาแล้วมีหนังสือแจ้งไม่คืนเงินภาษีอากร ต่อมาวันที่ 7 พฤษภาคม 2554 โจทก์มีหนังสือถึงสำนักงานสรรพากรภาค 3 ขอให้ทบทวนคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากร จำเลยมีหนังสือ ที่ กค 0708 (ธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2556 แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้โจทก์ทราบ โจทก์ไม่เห็นด้วยจึงฟ้องเป็นคดีนี้ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ปัญหานี้ในเบื้องต้นศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า เงินที่โจทก์ได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นเงินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามที่โจทก์อ้างหรือไม่ เห็นว่าตามข้อ 2 (36) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร กำหนดว่า เงินหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่ลูกจ้างได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เมื่อลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทุพพลภาพ หรือตาย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาโดยอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (17) ซึ่งประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการสำหรับลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทุพพลภาพ หรือตาย ข้อ 1 (1) แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 151) และ (ฉบับที่ 158) ตามลำดับ กำหนดว่า กรณีเกษียณอายุ ลูกจ้างผู้นั้นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปีบริบูรณ์ ซึ่งออกจากงานเพราะครบกำหนดหรือสิ้นกำหนดเวลาทำงานตามสัญญาจ้างแรงงานที่เป็นลายลักษณ์อักษร และเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี ดังนั้น ตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวมิได้มีบทบังคับเด็ดขาดว่ากรณีเกษียณอายุจะต้องเป็นกำหนดเวลาทำงานที่มีอยู่แล้วตั้งแต่วันที่ลูกจ้างเริ่มเข้าทำงานแต่อย่างใด จึงไม่อาจขยายความให้เป็นผลร้ายแก่ผู้เสียภาษีอากรได้ กรณีของโจทก์แม้ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ.2532 จะกำหนดเวลาการจ้างแรงงานไว้ในข้อ 26 คือ พนักงานคนใดมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ ให้พ้นจากตำแหน่งเกษียณอายุเมื่อสิ้นปีงบประมาณ ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณของปีที่พนักงานมีอายุ

ครบ 60 ปีบริบูรณ์ก็ตาม แต่จากที่โจทก์ออกจากการงานก่อนครบกำหนดดังกล่าวตามคำสั่งที่ 553/2549 เรื่อง อนุญาตให้พนักงานออกจากงานโดยความเห็นชอบร่วมกันตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทยว่าด้วยการออกจากการงานโดยความเห็นชอบร่วมกัน พ.ศ.2544 เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2544 นั้น เป็นการเลิกสัญญาจ้างกันโดยความตกลงของทั้งสองฝ่ายที่เป็น ลายลักษณ์อักษรในภายหลัง อันมีผลทำให้เวลาทำงานตามสัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดลง หาใช่ เป็นการทำข้อตกลงให้โจทก์ลาออกในกรณีปกติตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการ พนักงาน ข้อ 19 (2) ไม่ จึงถือได้ว่าโจทก์ออกจากการงานเพราะสิ้นกำหนดเวลาทำงานตามสัญญา จ้างแรงงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรตามหลักเกณฑ์กรณีเกษียณอายุในข้อ 1 (1) ของประกาศอธิบดี กรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ดังกล่าวแล้ว เมื่อขณะออกจากการงานโจทก์มีอายุ 59 ปี และเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี เงินได้ที่โจทก์ได้รับจาก กองทุนสำรองเลี้ยงชีพย่อมได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตาม ความในข้อ 2 (36) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ.2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร และประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ซึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 151) และ (ฉบับที่ 158) ตามลำดับ ส่วนที่จำเลยอุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะโจทก์เคยอุทธรณ์คำสั่งไม่คืน ภาษีอากรและจำเลยมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์แย้งแก่โจทก์ ตามหนังสือที่ กค 0707.04/กค/2612 ลงวันที่ 21 เมษายน 2551 แล้ว แต่โจทก์ไม่ได้ฟ้องคดีต่อศาลนั้น เห็นว่า คำสั่งทางปกครองที่ไม่ ชอบด้วยกฎหมายนั้นอาจถูกเพิกถอนได้และคำสั่งทางปกครองอาจมีการขอให้พิจารณาใหม่ได้ตาม พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 50 และมาตรา 54 ซึ่งการขอให้ พิจารณาใหม่ตามมาตรา 54 ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่เปิดโอกาสให้ประชาชนใช้สิทธิใน การทบทวนกระบวนการพิจารณาที่เสร็จไปแล้วบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงใหม่โดยอาจมีการเพิกถอน หรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครองที่พ้นกำหนดอุทธรณ์แล้วได้ และในคดีนี้เมื่อพิจารณาข้อความ ตามหนังสือของโจทก์ เรื่อง ขอให้ทบทวนคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากร ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2554 มี ข้อความโดยสรุปว่า เดิมโจทก์เคยยื่นคำร้องขอคืนภาษีอากรปีภาษี 2545 ไว้แล้ว และมีการยื่น อุทธรณ์ แต่ได้รับแจ้งว่ากรณีของโจทก์ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ไม่สามารถคืนภาษีให้ได้นั้น บัดนี้ โจทก์ได้ทราบว่ามีสำนักมาตรฐานการจัดเก็บภาษี กรมสรรพากรได้มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2553 เรื่อง ชักข้อความเข้าใจเกี่ยวกับการขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เพราะเหตุออกจากงานของพนักงานกรณีออกจากการงานก่อนเกษียณอายุ สรุปว่า "เงินหรือ ผลประโยชน์ใด ๆ ที่พนักงานได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพย่อมได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมา คำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามข้อ 2 (36) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ.2509) และ ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2538" ซึ่งกรณี ของโจทก์อยู่ในข่ายไม่ต้องเสียภาษีและได้รับเงินภาษีคืน และมีมติที่ปรึกษาด้านยุทธศาสตร์การจัด เก็บภาษีกรมสรรพากรพึงแจ้งให้สรรพากรภาคทุกภาคถือปฏิบัติ โจทก์จึงมีความชอบธรรมที่จะได้ รับเงินภาษีคืน จึงขอให้คืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ มีลักษณะเป็นการขอให้จำเลยพิจารณาใหม่เพราะ มีการเปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติของจำเลยใหม่ให้เป็นคุณแก่โจทก์และเมื่อพิจารณาประกอบบันทึก เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง กรณีออกจากการงานก่อนเกษียณอายุ รายงานปริยา ตามเอกสาร ที่จำเลยอ้างเป็นพยาน ประกอบกับหนังสือของจำเลย เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง กรณี ออกจากการงานก่อนเกษียณอายุ ลงวันที่ 8 มีนาคม 2556 ที่แจ้งแก่โจทก์ว่า จำเลยขอเรียนว่า

ตามมาตรา 63 แห่งประมวลรัษฎากร บัญญัติว่า "บุคคลใดถูกหักภาษีไว้ ณ ที่จ่ายและนำส่งแล้วเป็นจำนวนเงินเกินกว่าที่ควรต้องเสียภาษีตามส่วนนี้ บุคคลนั้นมีสิทธิได้รับเงินจำนวนที่เกินนั้นคืน แต่ต้องยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานประเมินภายใน 3 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งปีซึ่งได้ถูกหักภาษีเกินไป" โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนภาษีเกินกำหนดเวลาตามมาตรา 63 ดังนั้น การออกคำสั่งแจ้งไม่คืนภาษีตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 จึงเป็นการถูกต้องชอบด้วยกฎหมายแล้ว โดยจำเลยไม่ยืนยันว่า กรณีของโจทก์ไม่ใช่กรณีที่น่ายจ้างให้พนักงานลูกจ้างออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและวิธีการตามข้อ 1 (1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2538 แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 158) ดังนั้น เงินหรือผลประโยชน์อื่นใดที่โจทก์ได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจึงไม่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมาคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามข้อ 2 (36) ของกฎกระทรวงฉบับที่ 126 ดังที่จำเลยเคยแจ้งแก่โจทก์ กรณีที่โจทก์เคยอุทธรณ์คำสั่งครั้งก่อนตามหนังสือ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองกรณียกคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากร ลงวันที่ 21 เมษายน 2551 อีกแต่อย่างไร ทั้งเมื่อพิจารณาถึงข้อความตามบันทึกข้อความของสำนักมาตรฐานการจัดเก็บภาษีของจำเลย เรื่อง ซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเพราะเหตุออกจากงานของพนักงานกรณีออกจากงานก่อนเกษียณอายุ ซึ่งมีข้อความสำคัญว่า จำเลยขอซ้อมความเข้าใจดังนี้ กรณีที่นิติบุคคลมีสัญญาจ้างหรือข้อตกลงให้พนักงานทุกคนเกษียณอายุเมื่ออายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ และหรือต่อมาได้ออกระเบียบแก้ไขเพิ่มเติมให้พนักงานทุกคนเกษียณเมื่ออายุครบ 60 ปีบริบูรณ์หรืออายุครบ 55 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็นลายลักษณ์อักษรมีสิทธิจะยื่นขอเกษียณอายุก่อนกำหนดได้ โดยขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของนิติบุคคลนั้น ๆ หากเป็นการออกจากงานเมื่อพนักงานมีอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปีบริบูรณ์ ซึ่งออกจากงานเพราะครบกำหนดหรือสิ้นกำหนดเวลาทำงานตามสัญญาจ้างแรงงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี ตามข้อ 1 (1) ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2538 เงินหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่พนักงานได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพย่อมได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามข้อ 2 (36) แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 126 (พ.ศ.2509) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 52) ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2538 ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามระเบียบข้อตกลงที่หน่วยงานจัดทำขึ้นเพื่อใช้กับพนักงานทุกคนและหรือต้องเป็นระเบียบ/ข้อตกลงที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษรที่ได้จัดทำขึ้นก่อนที่จะยื่นขอเกษียณอายุก่อนกำหนด จึงให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าความตามบันทึกข้อความดังกล่าวก่อให้เกิดข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในการถือปฏิบัติของจำเลยที่ถือว่าเงินที่พนักงานได้จากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามบันทึกดังกล่าวได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้ อันจะต้องคืนแก่ผู้ที่ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ ซึ่งรวมทั้งกรณีของโจทก์ด้วย ทั้งที่แต่เดิมจำเลยถือปฏิบัติไปในทางที่ถือว่าเงินได้จากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าวไม่ได้รับยกเว้นในอันที่จะต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้ดังเช่นที่จำเลยเคยแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ไว้ในครั้งก่อนเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2551 ว่า กรณีโจทก์ไม่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำเงินดังกล่าวมาคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ และกรณีการปฏิบัติของจำเลยต่อการที่โจทก์มีหนังสือขอให้จำเลยทบทวนคำสั่งไม่คืนเงินภาษีอากรเช่นนี้ มีลักษณะที่พอให้เข้าใจได้ว่า จำเลยรับพิจารณาคำร้องขอทบทวนหรือขอให้พิจารณาใหม่ของโจทก์ โดยไม่ปรากฏชัดว่าโจทก์รู้ถึงเหตุที่

อาจขอให้พิจารณาใหม่แล้วยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ต่อจำเลยเกินกว่า 90 วัน จากนั้นจำเลยก็มีคำตอบแจ้งแก่โจทก์ตามหนังสือที่ กค 0707 (อธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2558 อันถือเป็นคำสั่งทางปกครองเช่นกัน โดยตามหนังสือของจำเลยฉบับนี้ก็มีข้อความระบุว่า ถ้าหากประสงค์จะฟ้องโต้แย้งคำสั่งนี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือยื่นต่อศาลภายใน 90 วัน นับแต่ได้รับแจ้งคำสั่งหรือทราบคำสั่ง และโจทก์ก็ยื่นฟ้องคดีนี้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว โดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองของจำเลยตามหนังสือแจ้งแก่โจทก์ฉบับนี้ โดยระบุในคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ว่า ขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งไม่คืนภาษีแก่โจทก์และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ กค 0707 (อธ.1)/2916 ลงวันที่ 8 มีนาคม 2556 ซึ่งเป็นคำสั่งของจำเลยคนละคำสั่งกับที่จำเลยแจ้งตอบอุทธรณ์ของโจทก์ในครั้งแรกเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2551 ทั้งนี้ โดยโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรไว้ก่อนแล้ว ถือได้ว่าโจทก์ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 9 ประกอบมาตรา 7 (3) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

## องค์คณะ

ธัชพันธ์ ประพุทธนิตสาร · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · นิพันธ์ ช่วยสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3867/2560>